

hele at sætte sig imod en midlertidig Foranstaltning, men ogsaa at kritisere denne paa en saadan Maade, som om det var den største Uretfærdighed. Jeg skal ikke komme ind paa at forsvare den i Dag, det er jo allerede gjort ved første Behandling. Jeg skal blot sige til det ærede 6te Medlem for 1ste Kredss (C. C. Andersen), som talte om den store Arbejderstand, at hvis der er noget, der er indlysende ved dette Forslag, er det dog vist dette, at vi have taget et ganske særligt Hensyn til den store Arbejderstand i Kjøbenhavn. Vi have paa kunstig Vis, og jeg kunde gerne sige paa uretfærdig Vis over for Beboerne inden for Voldene, lagt flere Tusinde til hver Kredss, for at Kredssene uden for Voldene kunde blive meget mindre. Det var nemlig klart, at hvis vi lode de gamle Kredse blive ved den Størrelse, de havde, skulde vi enten gøre Uret mod Arbejderstanden, eller ogsaa give en saadan Masse Repræsentanter til, som der ikke paa nogen Maade kunde staffles Enighed til Veje om. — Til det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Oct. Hansen) vil jeg bemærke, at ganske vist har han Ret i, at der sker Kjøbenhavn nogen Uret, men langt fra saa stor, som det ærede Medlem antog. Det er rigtigt, at naar vi saa 110 Folketingsmænd, vil Gennemsnitsantallet blive 20,000 for hver Folketingsmænd ude i Landet, og at det i Kjøbenhavn vil blive 26,000. Det ærede Medlem sagde et højere Tal, idet han lagde Folketallet til Grund, som det nu er; men man kan naturligvis ikke lægge Folketallet i Kjøbenhavn til Grund, som det er nu, naar man ikke ogsaa gør det i de andre Dele af Landet. Vil man have Klarhed over den Sag, maa man gaa ud fra Folketællingen i 1890, og da havde Kjøbenhavn 312,000 Indbyggere. Hvis den fik 12 Repræsentanter, gav det akkurat 26,000 til hver Repræsentant; altsaa faar den øvrige Del af Landet en for hvert 20,000 og Kjøbenhavn en for hvert 26,000. Vil man saa, hvad man efter min Mening har Lov til at gøre, trække den Omstændighed fra, at der ikke er nær saa stort et Procentantal Vælgere i Kjøbenhavn som i Provinserne, vil Forholdet blive det, at der i Stedet for 26,000 kun bliver saadan noget som 23,000 Vælgere til en Repræsentant i Kjøbenhavn. Det gaar med andre Ord, saaledes som jeg ogsaa sagde ved første Behandling, at den

Uret, der faktisk sker Kjøbenhavn, blot er den, at hvis den havde faaet 2 eller 3 Folketingsmænd til, vilde der slet ingen Uret være slet. Altsaa, hvis vi skulle holde os til Folketællingen — og saa maa det være den fra 1890, vi gaa ud fra — skal Kjøbenhavn ikke have 17 Repræsentanter, men i det højeste 14 efter Vælgertallet, og ellers 15 eller allerhøjest 16. Men som sagt, jeg kan forstaa, at de Herrer ønske at gøre det saa broget i den Henseende, som de kunne; thi det er klart, at hvis man kommer til denne foreløbige Ordning, er der jo al menneskelig Sandsynlighed for, at det næste bliver en Grundlovsforandring, og at vi aldrig faa den store Forøgelse. Derimod, hvis det lykkes dem at faa det forpurret blot nogen Tid endnu, er der al mulig Grund til at antage, at Resultatet vil blive, at vi knæ-sætte den bogstavelige Opfyldelse af § 32, og derved komme ind paa en Forøgelse i det uendelige, netop i Byerne, altsaa de Steder i Landet, hvor de Herrer vente at faa Flertal tidligere eller senere. Men derimod kan jeg rigtignok fremdeles ikke forstaa det Standpunkt, hvorpaa det ærede 1ste Medlem for 8de Kredss (N. B. Breinholt) stiller sig. Det forekommer mig nemlig, at selv om man har saa stærk en Hud over for Grundlovens § 32, at man finder, at man kan være med til fremdeles at lade de grundlovstridige Tilstande bestaa, uagtet de blive grellere og grellere Dag for Dag, maatte alene simple Klogskabshensyn bevirke, at det ærede Medlem gik ind paa den lille Forøgelse i Stedet for at spille fuldstændig va banque og ud-sætte sig for at faa akkurat det modsatte af, hvad han selv ønsker. Det ærede Medlem støtter sig maasse til det, som ogsaa blev nævnt i Dag, til Agravarbejdelsen. Jeg vil indrømme, at saaledes som denne Bevægelse først traadte frem, kunde der være nogen Fare for, at man vilde lægge Vægten paa den numeriske Styrke og ikke tage det saa nøje med Retfærdighed eller Ret og Billighed over for andre Samfundsklasser. Det forekommer mig imidlertid, at Bevægelsen ualmindelig tidlig og i høj Grad har opgivet sine Børnesygdomme, og de, som jeg nu betragter som Agravernes egentlige Ledere, alle de, der holde sig uden for Politiken og have oprigtig og sand Kærlighed til Sagen og staa paa deres egne Ben uden politiske Hen-